

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice svetnice mag. Darinke Dekleva Marguč, ob sodelovanju višjega sodnika mag. Damjana Gantarja in višje sodnice Liljane Polanec kot članov senata ter Marjete Vadnu kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Državno pravobranilstvo RS, Šubičeva 2, Ljubljana, kot zastopnik javnega interesa, po državni pravobranilki Mateji Klemenc Čeh, proti toženi stranki Republiki Sloveniji, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Vošnjakova 1, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke zoper odločbo tožene stranke št. 021-116/2007/10 z dne 17. 1. 2011, na nejavni seji dne 8. 6. 2011

r a z s o d i l o :

- 1. Tožbi se ugodi in se izpodbijana odločba Informacijskega pooblaščenca št. 021-116/2007/10 z dne 17. 1. 2011 odpravi in se zadeva vrne toženi stranki v ponovni postopek.**
- 2. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v višini 80,00 EUR v roku 15 dni.**

O b r a z l o ž i t e v :

Civilno združenje za nadzor nad institucijami (v nadaljevanju: stranka z interesom) je na Okrajno sodišče v Sežani (v nadaljevanju prvostopenjski organ) naslovilo zahtevo za vročitev kopije zapisnika o glavni obravnavi v zadevi opr. št. P 132/06, ki je bil sestavljen dne 25. 10. 2007. Prvostopenjski organ je zahtevo zavrnil. V obrazložitvi odločbe navaja, da se določbe Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (Uradni list RS št. 51/06 – UPB, v nadaljevanju ZDIJZ) nanašajo predvsem na zadeve sodne uprave. Prvostopenjski organ je zahtevo stranke z interesom presojal po določbah Zakona o pravdnem postopku (Uradni list RS št. 73/07 - uradno prečiščeno besedilo in nadaljnji, v nadaljevanju ZPP) in po ZDIJZ. Pregled in prepis pravnega spisa ureja 150. člen ZPP, ki zahteva izkaz opravičenega interesa ter tudi določa, kdo o izkazanosti le-tega odloča. Za odločanje o vpogledu v spis je pristojen sodeči sodnik, ko je postopek končan, pa predsednik sodišča oziroma pooblaščenca oseba. Pravica do vpogleda v pravdni spis se ne more in ne sme presojati po nobenem drugem zakonu kot po ZPP. Opravičen interes prosilca ni podan s sklicevanjem na javnost glavnih obravnav. Stranka z interesom ni navedla nobene konkretne okoliščine, s katero bi utemeljila opravičeni interes v smislu 150. člena ZPP. V konkretnem primeru

gre za zadevo, ki še ni končana niti na prvi stopnji in še ni pravnomočna. Prvostopenjski organ še navaja, da je sodišče neodvisno in ni podvrženo nobenemu drugemu nadzoru, razen strokovnemu, kar se kaže v rednih in izrednih pravnih sredstvih ter možnostmi nadzora nad delom in opravljanjem funkcije posameznega sodnika.

Stranka z interesom se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožila, drugostopenjski organ pa je v ponovljenem postopku z odločbo, ki se izpodbija v tem upravnem sporu, pritožbi ugodil ter prvostopenjsko odločbo odpravil in prvostopenjskemu organu naložil, da mora v 15 dneh od vročitve odločbe posredovati fotokopijo zapisnika o glavni obravnavi Okrajnega sodišča v Sežani opr. št. P 132/06 z dne 25. 10. 2007, pri čemer je dolžan izbrisati osebne podatke določenih fizičnih oseb, ki so v izreku odločbe natančno opredeljeni. V obrazložitvi odločbe navaja, da izvajanje sodne oblasti predstavlja del javnopravnih nalog sodišča in s tem spada v njegovo delovno področje. Namen ZDIJZ je zagotoviti javnost in odprtost delovanja organov in se nanaša na celotno delovno področje organa, ki izvaja javnopravne naloge. Zaradi tega tožena stranka meni, da je prvostopenjski organ zavezan posredovati informacije javnega značaja, ki se nanašajo tudi na konkretno pravdo zadevo in ne le na področje sodne uprave. Takšno stališče smiselno izhaja tudi iz 8. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, saj če bi zakonodajalec želel popolnoma izključiti uporabo določb ZDIJZ za dostop do dokumentov, ki so pridobljeni ali sestavljeni zaradi sodnega postopka, te izjeme ne bi opredelil v ZDIJZ na način, ki pod določenimi pogoji dopušča dostop tudi do takšnih informacij. Po mnenju tožene stranke zapisnik izpolnjuje vse pogoje za obstoj informacije javnega značaja. Določba 150. člena ZPP in določbe ZDIJZ ne urejajo iste pravice, zato niso v razmerju *lex specialis derogat legi generali*. Citirana določba ZPP se nanaša na pravico strank v sodnem postopku oziroma tistega, ki izkaže opravičeno korist do pregleda in prepisa spisa v konkretni pravdni zadevi, ZDIJZ pa ureja pravico vsakogar, da dostopa do različnih dokumentov - informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo organi zavezanci. Gre za različni pravni podlagi in za urejanje dveh različnih pravic - na eni strani za pravico do dostopa do informacij javnega značaja iz 39. člena ustave, na drugi strani za pravico strank oziroma drugih upravičencev do pregleda in prepisa spisa, ki je zagotovljena v okviru 22. člena ustave. S 150. členom ZPP je varovano načelo kontradiktornosti v pravdnem postopku, ne pa načelo javnosti. Uradna oseba za dostop do informacij javnega značaja je v postopku odločanja zavezana k uporabi določb ZDIJZ, za vprašanja postopka, ki niso urejena s tem zakonom, pa je dolžna uporabljati določbe zakona, ki uraja splošni upravni postopek, ne pa določbe ZPP. V postopku dostopa do informacij javnega značaja gre za odločanje o upravni zadevi. Takšno stališče je potrdilo tudi Upravno sodišče RS v sodbi opr. št. I U 658/2009-10 z dne 27. 10. 2010. Tožena stranka meni, da bi moral prvostopenjski organ uporabiti ZDIJZ, pri čemer bi moral v konkretnem primeru presoditi, ali je podana katera od izjem po 1. odstavku 6. člena ZDIJZ. Po ZDIJZ je povsem irelevantno, kdo informacijo zahteva, pomembno je le, ali gre za informacijo javnega značaja. Prosilčev namen ni pravno relevanten. Navedbe prvostopenjskega organa, ki se nanašajo na izkaz upravičenosti interesa, za odgovor na zahtevo stranke z interesom v konkretnem primeru niso pravno relevantne. Za uveljavitev izjeme iz 8. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ sta razen tega določena dva pogoja, ki omogočata njeno uporabo. Poleg pogoja, da je sodni postopek še v teku, je bistven tudi pogoj, da bi razkritje zahtevanega podatka škodovalo njegovi izvedbi. Obravnavni sodni postopek je še v teku. Škodni test mora v vsakem posameznem primeru izvesti organ, ki mora konkretno dokazati nastanek škode. V prvostopenjski odločbi je prvostopenjski organ navedel, da bi bila zaradi splošne dostopnosti zapisnikov glavnih obravnav škoda večja kot neznatna korist, ki bi jo imela javnost ob že širokih možnostih za prisostvovanje glavnim obravnavam. Razen tega še navaja, da neodvisno pravdo sodišče ne sme biti pod nobenim zunanjim vplivom in da je sodnik vezan izključno na ustavo in zakon. Takšno zatiranje nastanka škode pa brez izvedbe konkretnega škodnega testa ne zadostuje. Razen tega v konkretnem primeru sodišče ni ocenilo, da obstajajo razlogi, zaradi katerih bi bilo potrebno izključiti javnost glavne obravnave. Tožena stranka ugotavlja, da z razkritjem zahtevanega

dokumenta ne more priti do ogrožitve poteka pravnega postopka v smislu, da bi se ogrozila izvedba določenih dejanj v postopku do takšne mere, da se dejanje ne bi moglo izvesti ali da bi bila njihova izvedba zaradi razkritja težja oziroma povezana z nesorazmernimi stroški ali težavami. Pač pa je glede določenih podatkov v zahtevanem dokumentu podana izjema po 3. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, ki se nanaša na osebne podatke. Tožena stranka ugotavlja, da je glede imen, priimkov in prebivališč tožečih in toženih strank vsekakor izkazana ta izjema. Razen tega so v zapisniku o glavni obravnavi tudi osebni podatki oseb, ki so bile zaslišane kot priče, osebe, ki so bile prisotne kot javnost in osebe, ki so bile v okviru sodnega postopka samo omenjene. Gre za različne osebne podatke posameznikov in ti podatki sodijo med varovane osebne podatke. Sem spadajo tudi osebni podatki osebe, ki pripada stranki z interesom in je bila prisotna na glavni obravnavi kot javnost. Pač pa sodniki opravljajo javno funkcijo, kar pomeni, da v primeru, ko gre za podatke, ki so povezani z opravljanjem javne funkcije, ne gre za izjemo iz 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, zato osebno ime sodnika v obravnavanem zapisniku o glavni obravnavi ni varovan osebni podatek. Ravno tako med varovane osebne podatke ne sodita tudi imeni in priimka zapisnikarice in geometra, ker sta javna uslužbenca in se tudi za njune osebne podatke uporablja določba 3. odstavka 6. člena ZDIJZ. Ravno tako pa med varovane osebne podatke ne sodijo imena in priimki odvetnikov. Glede na ugotovljen obstoj varovanih osebnih podatkov, ki so vsebovani v zahtevanem dokumentu, je tožena stranka presojala, ali je mogoče uporabiti institut delnega dostopa in prosilcu omogočiti delni dostop do zahtevanega dokumenta. Tožena stranka ocenjuje, da je v obravnavanem primeru z institutom delnega dostopa mogoče zadostiti vsem ustavnim pravicam, ne da bi katero od njih povsem omejili. Z izbrisom varovanih osebnih podatkov se namreč onemogoči prepoznavnost in določljivost posameznika. Tožena stranka pa pri stranki z interesom ni našla navedb, ki bi se nanašale na prevladujoči javni interes za razkritje zahtevanega dokumenta. Zaradi tega niso bili podani pogoji za uporabo določila 2. alineje 2. odstavka 21. člena ZDIJZ.

Tožeča stranka v tožbi povzema vsebino prvostopenjske odločbe ter razloge drugostopenjske odločbe, zaradi katerih je drugostopenjski organ ugodil pritožbi. Nadalje navaja, da v upravnem sporu zaradi dostopa do informacij javnega značaja ni sporno dejansko stanje, ampak vprašanje pravilne uporabe materialnega prava pri odločitvi o zahtevi za vpogled in prepis zapisnika glavne obravnave. Prvostopenjski organ je zahtevek presojal po ZDIJZ v zvezi s 150. členom ZPP in zahtevek zavnil, tožena stranka pa je zahtevek obravnavala po ZDIJZ in dovolila delni dostop. Sporno vprašanje je, ali lahko katerakoli oseba na podlagi določil ZDIJZ zahteva prepis zapisnika glavne obravnave kot informacijo javnega značaja ne glede na omejitve, ki jih za posredovanje in seznanjenost z listinami pravnega spisa predpisuje področna procesna zakonodaja. Tožeča stranka se ne strinja s toženo, da gre za dve različni ustavni pravici. Gre za odgovor na isto vprašanje dopustnosti dostopa javnosti do dokumentov sodišča pri reševanju pravne zadeve. Ta odgovor pa dajeta tako ZPP kot ZDIJZ, s tem da 150. člen ZPP dovolitev do vpogleda in prepisa zapisnika pogojuje z izkazanim pravnim interesom, ZDIJZ pa predpisuje izjeme od splošnega dostopa do informacije javnega značaja, med temi izjemami pa ni predvideno, da se dostop zavrne, če drug zakon tako določa oziroma zavrnitve v primeru neizkazanega pravnega interesa za vpogled v sodni spis. Ker vsak predpis daje možnost drugačne odločitve glede obsega dostopa javnosti, je potrebno odločiti, kateremu predpisu dati prednost z upoštevanjem veljavnosti posameznih zakonov, sistematike in hierarhije predpisov ter spoštovanja načela enotnosti pravnega sistema. ZDIJZ določb ZPP ne razveljavlja, ker o tem nima izrecne določbe. Za pridobitev določene informacije ne morejo veljati drugačni pogoji, če se te informacije zahtevajo od sodišča, kot če se zahtevajo od Informacijskega pooblaščenca. Ker sodišče pregleda in prepisa sodnega spisa glede na izrecno določbo 150. člena ZPP ne sme dopustiti osebi, ki ne izkaže pravnega interesa, tega tudi ne more dovoliti Informacijski pooblaščenec, ker bi to pomenilo, da za različne državne organe veljajo različni predpisi. Informacijski pooblaščenec bi zato moral spoštovati načelo, da morajo za pridobitev iste informacije veljati isti pogoji ne glede na to, od katerega organa se informacije

zahtevajo. Vrhovno sodišče RS je v sodbi opr. št. I Up 731/2005 z dne 4. 10. 2007 tudi zavzelo stališče, da če bi za pridobitev iste informacije veljali različni pogoji v primeru, če bi jo posredovali različni organi, bi šlo za očitno izigravanje zakonskih omejitev in varstev, ki so jih določili ZDIJZ in drugi relevantni zakoni. V konkretnem primeru gre po mnenju tožeče stranke za odnos specialnejšega predpisa do splošnejšega, ko gre za uporabo 150. člena ZPP napram uporabi ZDIJZ, čeprav sicer na splošno med ZPP in ZDIJZ ne velja razmerje splošnosti in specialnosti oziroma starejšega in novejšega predpisa. Medtem ko ZDIJZ ureja režim dostopnosti informacij javnega značaja na splošno, torej z vseh področij, ureja 150. člen ZPP dostopnost informacij s točno določenega področja, to je iz pravnih spisov. Torej je ZPP, ko gre za vprašanje uporabe 150. člena ZPP, specialnejši predpis in mu je zato treba dati prednost. Zaradi tega se tožeča stranka ne strinja s toženo stranko, da določbi 150. člena ZPP in ZDIJZ nista v razmerju *lex specialis derogat legi generali*, ker ne urejata iste pravice. Določbe ZDIJZ je potrebno razlagati tako, da novi splošni zakon prinaša normativno ureditev le za splošno kategorijo subjektov, ki takšnega splošnega akta še nimajo, ali pa ga je potrebno spremeniti in dopolniti in ne posegati tudi v ureditev, ki že velja za posamezna specialna pravna področja oziroma za ožje kategorije pravnih subjektov po načelu *lex generalis posterior non derogat legi specialis priori*, kot je v danem primeru urejeno za področje sodstva. Ker je tožena stranka pri odločitvi upoštevala samo določila ZDIJZ, ne pa veljavnega ZPP, je materialno pravo napačno uporabila. V konkretnem primeru je zaradi napačne uporabe materialnega prava kršen zakon v škodo javnega interesa, javni interes pa je v spoštovanju ustavnega položaja sodstva kot samostojne veje oblasti in iz tega izvirajoče posebne zakonske ureditve njegovega delovanja, ki zagotavlja tako neodvisnost kot javnost. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče tožbi ugodi in izpodbijano odločbo odpravi ter vrne zadevo toženi stranki v ponoven postopek ter odloči o stroških postopka v skladu s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (Uradni list RS št. 24/07).

Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da so tožbene navedbe, ki se opirajo na razmerje med ZDIJZ in procesno zakonodajo, nepravilne. V odnosu med ZDIJZ in ZPP ne gre za razmerje mlajši splošni zakon in starejši specialni zakon. V konkretnem primeru je bistvenega pomena dejstvo, da področje dostopa do informacij javnega značaja pred uveljavitvijo ZDIJZ zakonsko sploh ni bilo urejeno in je ZDIJZ edini zakon, ki ureja omenjeno področje, hkrati pa predstavlja krovni zakon, ki to področje ureja dosledno in celovito. Ta zakon velja tudi za sodišča, pri čemer tem ne daje nikakršnega posebnega statusa. Med izjemami ni določbe, ki bi dopuščala zavrnitev dostopa, če tako določa drug zakon. Določbe drugih zakonov, ki omejujejo dostop do dokumentov, so tako v postopkih dostopa do informacij javnega značaja brezpredmetne, če niso zajete tudi v taksativno naštetih izjemah iz 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. ZDIJZ je tako na področju dostopa do informacij javnega značaja *lex specialis* v odnosu do vseh ostalih zakonov, kar velja tudi glede ureditve omejitve pravice dostopa do informacij javnega značaja. Dostop do informacij javnega značaja je v slovenskem pravnem redu ustavno zagotovljena pravica, ki služi demokratični, nadzorni in ekonomski funkciji. V skladu z načelom odprtosti mora biti delovanje javnih oblasti javno. Na podlagi določil ZDIJZ lahko kdorkoli zahteva prepis zapisnika glavne obravnave kot informacijo javnega značaja. Zakonodajalec lahko posamezna vprašanja v zvezi z dostopom do informacij javnega značaja v drugem zakonu uredi vsebinsko drugače kot ZDIJZ, vendar v takšnem primeru ZDIJZ postane splošni zakon le v odnosu do materije, ki jo ureja takšna konkretna določba drugega zakona. ZPP ne vsebuje določb, ki bi posamezno vprašanje, povezano z dostopom informacije javnega značaja, uredila vsebinsko drugače kot ZDIJZ. S 150. členom ZPP je varovano le načelo kontradiktornosti v pravnem postopku, ki ni v ničemer povezano z načelom javnosti in še manj s pravico do dostopa do informacij javnega značaja oziroma z vprašanjem dostopnosti javnega značaja s področja pravnih spisov. Pravica strank do vpogleda v spis po 150. členu ZPP ter pravica dostopa do informacij javnega značaja nista pravici, ki bi bili v medsebojni koliziji oziroma ki bi se izključevali. Pri uresničevanju obeh pravic gre za različna postopka (pravdnega in upravnega).

Pravica strank do vpogleda v spis po 150. členu ZPP se nanaša na celoten spis, v postopku z zahtevo za dostop do informacije javnega značaja pa je treba presoјati vsak dokument v tem spisu posebej. Tožena stranka se pri tem sklicuje na stališče Upravnega sodišča RS v sodbi opr. št. I U 658/2009-10 z dne 27. 10. 2010. ZPP ni specialni zakon, ki bi urejal posamezna vprašanja v zvezi z dostopom do informacij javnega značaja. V sodbi opr. št. I Up 731/2005 z dne 4. 10. 2007 je vrhovno sodišče zavzelo stališče, da je o zahtevi za dostop do informacij javnega značaja treba odločati v okviru določb ZDIJZ, poleg tega pa je treba v vsakem primeru ugotoviti tudi, ali posamezni področni zakon ureja tudi dostop do informacij javnega značaja. Zmotne so tudi tožbene navedbe, da se ZDIJZ uporablja le za dostop do zadev sodne uprave. Razen tega je bilo v obrazložitvi predloga besedila ZDIJZ najprej pojasnjeno, da se ta zakon ne nanaša na sodišče, vendar je bila ta določba v zakonodajnem postopku črtana. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo kot neutemeljeno zavrne.

Stranka z interesom in prvostopenjski organ na tožbo nista odgovorila.

K točki 1 izreka:

Tožba je utemeljena.

Sodišče ugotavlja, da je v tem upravnem sporu med strankama sporno vprašanje, ali lahko katerakoli oseba na podlagi ZDIJZ zahteva zapisnik z glavne obravnave kot informacijo javnega značaja in to ne glede na omejitve, ki jih za posredovanje in seznanjenost z listinami pravnega spisa predpisuje področna procesna zakonodaja. Odgovor na odprto vprašanje, kdo ima pravico do vpogleda v pravdni spis, nudita tako ZDIJZ kot ZPP, torej različna predpisa, ki dajeta na to vsebinsko enako vprašanje, drugačen odgovor. ZDIJZ tako v 1. odstavku 1. člena določa, da ima vsakdo omogočen prost dostop do informacij javnega značaja. Tudi 1. odstavek 5. člena ZDIJZ določa, da so informacije javnega značaja prosto dostopne pravnim ali fizičnim osebam. Po tem zakonu so izvzete le izjeme, ki jih določa 6. člen ZDIJZ. Gledano z vidika tega zakona, bi torej lahko bil zapisnik prosto dostopen, razen če bi šlo za katero od navedenih izjem. Po drugi strani pa ZPP v 150. členu določa, da imajo pravico pregledovati in prepisovati spise stranke pravde, v kateri so udeležene. Drugim osebam se lahko dovoli vpogled in prepis posameznih spisov le, če imajo opravičeno korist. Glede na to določilo torej lahko do zapisnika pride le stranka postopka in tisti, ki ima opravičeno korist in torej zapisnik ni prosto dostopen vsakomur, ki bi to želel. ZDIJZ ni razveljavil 150. člena ZPP, torej to določilo še vedno velja. Po drugi strani pa ZDIJZ med izjemami v 6. členu ni določil možnosti, da bi organ lahko zavrnil dostop do zahtevane informacije iz razloga, če nek drug zakon tako določa.

Iz zgoraj navedenega je torej razvidno, da oba zakona, tako ZDIJZ kot ZPP nudita različna odgovora na v tem upravnem sporu odprto vprašanje, ali se lahko zapisnik pokaže vsakomur ali samo stranki v postopku in tistemu, ki ima opravičeno korist. Torej se je treba odločiti, kateremu predpisu dati prednost. V konkretnem primeru sodišče ocenjuje, da gre za odnos specialnejšega predpisa do splošnejšega, ko gre za uporabo 150. člena ZPP napram uporabi ZDIJZ, čeprav sicer na splošno med ZPP in ZDIJZ ne velja razmerje splošnosti in specialnosti. Medtem kot ZDIJZ ureja režim dostopnosti informacij javnega značaja na splošno, torej z vseh področij, ureja 150. člen ZPP dostopnost informacij s točno določenega področja, to je iz pravnih spisov. Torej je ZPP, ko gre za vprašanje uporabe 150. člena, specialnejši prepis in mu je zaradi tega treba dati prednost. Sodišče torej ne sledi navedbam tožene stranke, da določbi 150. člena ZPP in ZDIJZ nista v razmerju *lex specialis derogat legi generali*, ker ne urejata iste pravice, ker da se citirana določba ZPP nanaša na pravico stranke v sodnem postopku oziroma tistega, ki izkaže opravičeno korist do pregleda in prepisa spisa v konkretni pravdni zadevi, ZDIJZ pa ureja pravico vsakogar, da dostopa do različnih

dokumentov - informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo organi zavezanci. Res je, da oba zakona urejata različne pravice, vendar pa se v konkretnem primeru ne glede na to vsebinsko prekrivata. Res je tudi to, da gre za različni pravni podlagi in urejanje dveh različnih pravic, kot navaja tožena stranka, vendar pa se s tem še vedno ne izognemo dejstvu, da v korektnem primeru oba predpisa določata isto vsebino, to je, kot je bilo zgoraj rečeno, ali sme podatke iz pravnega spisa dobiti vsakdo ali le določen krog ljudi; le tisti, ki jim to pravico daje ZPP. Oba predpisa ponujata drugačno rešitev istega odprtega vprašanja. Pri tem, kateremu predpisu dati prednost, je sodišče presodilo, da je treba specialnejšemu procesnemu zakonu dati prednost, saj se v nasprotnem primeru izniči vsa procesna zakonodaja. Iz 150. člena ZPP torej posredno izhaja prepoved dajanja informacij iz pravnega spisa komurkoli, ki ni v tem členu izrecno določen. To pa so stranke in tisti, ki ima opravičeno korist. Podobno stališče je sodišče že večkrat zavzelo tudi v drugih primerljivih primerih (sodbe Upravnega sodišča RS št. U 664/2007 z dne 21. 2. 2008, opr. št. U 2398/2006-17 z dne 9. 1. 2008 in opr. št. U 3019/2006-13 z dne 13. 2. 2008). Sodba, ki jo tožena stranka navaja v svojem odgovoru, pa se nanaša na drugačen primer - v tistem primeru je šlo za sodni postopek, ki je bil že pravnomočno končan.

V ponovljenem postopku bo morala tožena stranka pri reševanju pritožbe upoštevati, da je treba pri vprašanju, kdo ima pravico do vpogleda v pravdni spis, upoštevati tudi določila procesne zakonodaje, v konkretnem primeru ZPP.

Sodišče je odločilo na podlagi 4. točke 1. odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS št. 105/06 in nadaljni, dalje ZUS-1).

K točki 2 izreka:

Ker je tožeča stranka zahtevala povrnitev stroškov postopka in je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani akt odpravilo, je presodilo, da mora tožena stranka skladno z določilom 3. odstavka 25. člena ZUS-1 povrniti stroške postopka. V skladu z navedenim določilom se tožniku v upravnem sporu prisodi pavšalni znesek povračila stroškov, skladno s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (Uradni list RS št. 24/07). Prvi odstavek 3. člena tega Pravilnika določa, da če je bila zadeva rešena na seji in tožnik v postopku ni imel pooblaščenca, ki je odvetnik, se mu priznajo stroški v višini 80,00 EUR.

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo pritožba ni dovoljenja (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

V Ljubljani, dne 8. 6. 2011

Predsednica senata:
mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe: